

20.

Η Αδριανή έχει επανέλθει πλήρως και ολοσχερώς. Η διαπίστωση αυτή δεν οφείλεται σε ψυχιατρική, ή έστω ιατρική, διάγνωση, αλλά σε γευστικά αντανακλαστικά. Πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ανακαλύπτω ένα ταψί με γεμιστά.

«Μπράβο, Αδριανή» της λέω ενθουσιασμένος. «Τέτοια έκπληξη δεν την περίμενα».

«Είχαμε καιρό να τα φάμε, και είπα να τα φτιάξω σήμερα, γιατί αρέσουν και στον Φάνη. Θα φάνε μαζί μας απόψε».

Προσπαθώ να βάλω χαλινάρι στη λαιμαργία μου και να μην αρχίσω να τσιμπολογώ από το ταψί, κάτι που εξοργίζει την Αδριανή.

Η Κατερίνα με τον Φάνη έρχονται γύρω στις εννιά και καθόμαστε αμέσως στο τραπέζι. Παραδοσιακά σ' εμάς τα γεμιστά τρώγονται με συνοδεία φέτας, και η Αδριανή βάζει δίπλα στο ταψί ένα ολόκληρο κεφάλι. Έχει πάρει ούζο Μυτιλήνης, ειδικά για τον Φάνη. Εγώ πίνω άσπρο αρετσίνωτο, γιατί από τότε που εμφιάλωσαν τη ρετσίνα είναι σα να βάζεις πετρέλαιο στο στομάχι σου.

Συζητάμε περί ανέμων και υδάτων, αποφεύγοντας επιμελώς κάθε κουβέντα για την κρίση, ώστε

να μην προκαλέσουμε δυσάρεστες αναμνήσεις στην Αδριανή. Έχουμε τελειώσει το φαγητό, όταν ο Φάνης λέει στην Κατερίνα.

«Άντε, πες το. Μας έβγαλες την ψυχή».

«Έχω να σας ανακοινώσω κάτι ευχάριστο» λέει αμέσως η Κατερίνα, λες και περίμενε την ατάκα του Φάνη. «Ο Σεϊμένης μου ανακοίνωσε σήμερα ότι θα με κρατήσει και μετά την άσκηση». Ο Σεϊμένης είναι ο ιδιοκτήτης του δικηγορικού γραφείου, όπου κάνει την άσκησή της.

«Αυτό είναι λαχείο από τα λίγα, Κατερίνα μου» φωνάζει ενθουσιασμένη η Αδριανή.

«Πώς κι έτσι;» τη ρωτάω εγώ γελώντας. «Θα του περισσεύει η δουλειά τώρα με την κρίση, που τους στέλνουν όλους στα δικαστήρια;»

«Και αυτό, αλλά κυρίως, επειδή με τον καινούργιο νόμο για τους μετανάστες βγήκαν πολλές υποθέσεις νομιμοποίησης».

«Ελπίζω να μην πιάσω κανέναν μετανάστη και σε βρω απέναντί μου».

«Αποκλείεται. Υπάρχει συγγένεια πρώτου βαθμού και ή εσύ θα πρέπει ν' αφήσεις την υπόθεση ή εγώ ν' αφήσω τον πελάτη».

Το θεωρώ μια πολύ καλή αρχή σε τέτοιες εποχές και το λέω στην Κατερίνα, ενώ η Αδριανή έχει σηκωθεί και μαζεύει το τραπέζι. Καταλαβαίνω ότι κάτι την ενόχλησε αλλά κάνω υπομονή ώσπου να φύγουν τα παιδιά.

«Τι έπαθες ξαφνικά και σου χάλασε η διάθεση;» τη ρωτάω πριν πάμε για ύπνο.

«Μα τώρα, Κώστα μου, αυτοί οι κακόμοιροι δεν μπορούν να χορτάσουν τον εαυτό τους, την Κατερίνα θα χορτάσουν;»

«Έστω και έτσι, είναι μια καλή αρχή. Σήμερα παίρνει τις υποθέσεις των μεταναστών, αύριο ο Σεϊμένης θα της δώσει κι άλλες».

Στέκεται και με κοιτάζει. «Και θα τον αφήσουν οι άλλοι συνεργάτες του να δίνει τις υποθέσεις στην άγουρη Κατερίνα σε χαλεπούς καιρούς;»

«Οι καιροί δεν είναι χαλεποί για τους δικηγόρους».

«Μακάρι, αλλά έχω τις αμφιβολίες μου».

Τώρα είναι οκτώμισι το πρωί και διασχίζω τη Βασιλίσσης Σοφίας προς Αμπελόκηπους για να πάω στην υπηρεσία. Στο φανάρι των Ιλισίων με πιάνει το κόκκινο. Ο οδηγός ενός Καγιέν στην αριστερή λωρίδα μου φωνάζει κάτι.

«Τι είπες;» τον ρωτάω.

«Σωστά τα λέει. Δεν πρέπει να τους πληρώνουμε» μου φωνάζει.

Αυτοί που οδηγούν Καγιέν ή Μερσεντές δεν πληρώνουν έτσι κι αλλιώς, αναρωτιέμαι όμως τι δεν πρέπει να πληρώνουμε εμείς; Του εκφράζω την απορία μου και μου δείχνει μια αφίσα κολλημένη σε έναν στύλο.

«Δε διαβάξεις;» μου λέει.

Δεν προλαβαίνω να διαβάσω, γιατί ανάβει το πράσινο και οι οδηγοί πίσω μας αρχίζουν να κορνάρουν. Όλοι οι στύλοι και όσοι ελεύθεροι τοίχοι υπάρχουν στη Βασιλίσσης Σοφίας έχουν επενδυθεί με την ίδια αφίσα. Περνάω στη δεξιά λωρίδα και σταματάω

μπροστά σε έναν στύλο, στο ύψος του Ιπποκράτειου. Κατεβαίνω από το Σέατ για να τη διαβάσω.

Η αφίσα έχει ένα κόκκινο πλαίσιο και με χοντρά μαύρα γράμματα γράφει: «Μην πληρώνετε τα χρέη σας τις τράπεζες!». Ο δημοσιογράφος και η Αδριανή βγήκαν σωστοί, λέω μέσα μου. Σε λίγο θα έχουμε διαδηλώσεις υπέρ του δολοφόνου και θα κατεβάσουμε τα ΜΑΤ για να βάλουμε τάξη. Δε στέκομαι να διαβάσω τα παρακάτω, η αρχή μου φτάνει.

Αν μπορούσα, θα έπαιρνα το Σέατ στην πλάτη μου και θα έτρεχα, για να φτάσω πιο γρήγορα στην υπηρεσία. Στη στροφή των Αμπελοκήπων με πιάνει πάλι το κόκκινο και κάθομαι σε αναμμένα κάρβουνα. Αφήνω το Σέατ στο γκαράζ και βρίσκομαι με μια ανάσα στο γραφείο μου. Φωνάζω τον Βλασόπουλο με τον Δερμιτζάκη και τους ρωτάω αν είδαν την αφίσα.

«Πώς να μην τη δούμε, κύριε αστυνόμει;» μου λέει ο Βλασόπουλος. «Έχει γεμίσει όλη η Αθήνα. Τέτοια αφισκόλληση δεν κάνει ούτε το ΚΚΕ».

Είμαι έτοιμος να πάρω τον Γκίκα, αλλά με προλαβαίνει ο Σταθάκος. «Είδες την αφίσα;»

«Την είδα».

«Δική σου».

«Τι θα πει αυτό;»

«Η αφίσα δεν ενδιαφέρει την Αντιτρομοκρατική, ούτε και έχει σχέση με τους φόνους. Μάλλον κάποιος τρελός κάνει εκστρατεία κατά των τραπεζών. Μπορείς να τον αναλάβεις εσύ, για να έχεις κάτι ν' ασχολείσαι». Και μου κλείνει το τηλέφωνο.

Προσπαθώ να ελέγξω τα μπουρνίνα μου και παίρ-

νω τον Γκίκα. «Έλα αμέσως επάνω» είναι η κοφτή πρόσκλησή του.

Τον βρίσκω να έχει μαζέψει πάνω στο γραφείο του όλες τις εφημερίδες και να τις ξεφυλλίζει.

«Είδατε τις αφίσες;» τον ρωτάω.

«Μακάρι να ήταν μόνο οι αφίσες» μου απαντάει και μου απλώνει μια εφημερίδα.

Βρίσκομαι μπροστά σε μια ολοσέλιδη αγγελία, με το περιεχόμενο της αφίσας. Τώρα μπορώ να τη διαβάσω ολόκληρη με την ησυχία μου.

ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ!

ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ ΤΑ ΧΡΕΗ ΣΑΣ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ. ΜΗΝ ΞΟΦΛΑΤΕ ΤΙΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΕΣ ΚΑΡΤΕΣ ΣΑΣ, ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ ΤΙΣ ΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ ΣΑΣ, ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ ΤΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΑ ΣΑΣ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΝΕΙΑ ΔΙΑΚΟΠΩΝ. ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΑΣ ΒΟΥΛΙΑΞΑΝ.

ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ!

ΔΕ ΧΡΩΣΤΑΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΚΜΑΥΛΙΣΑΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΒΟΥΤΗΞΑΝ ΣΤΑ ΧΡΕΗ. ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΝΕ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ. ΘΑ ΒΓΑΛΟΥΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ, ΑΝ ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΧΡΕΟΚΟΠΗΣΕΙ. ΔΕ ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΠΙΔΙΩΞΟΥΝ ΕΝΑΝ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΣΑΣ. ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΚΑΙ ΟΙ ΔΟΣΕΙΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ.

ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ!

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΜΟΙΡΑΣΕ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ 28 ΔΙΣ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΕΙΧΑΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΑΝΑΓΚΗ. ΑΣ ΣΥΜΨΗΦΙΣΟΥΝ Μ' ΑΥΤΑ ΤΑ 28 ΔΙΣ ΤΑ ΧΡΕΗ ΣΑΣ, ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΠΗΡΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΣΑΣ ΦΟΡΟΥΣ, ΔΗΛΑΔΗ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΤΣΕΠΗ. ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΜΑΣ ΚΑΤΑΛΒΑΙΝΕΙ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΑΠΟ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΡΙΞΕΙ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙ ΤΑ ΥΠΕΡΟΓΚΑ ΚΕΡΔΗ ΠΟΥ ΑΠΟΚΟΜΙΣΑΝ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ.

ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ!

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ!

Η αγγελία είναι ανώνυμη, χωρίς υπογραφή.

«Καταλαβαίνεις τι φωτιές ανάβει στο κεφάλι μας;» μου λέει ο Γκίκας.

«Καταλαβαίνω».

«Πρέπει να πάρουμε τώρα σβάρνα όλα τα τυπογραφεία της Αθήνας, για να μάθουμε πού τύπωσαν την αφίσα. Άσε που μπορεί να την τύπωσαν οπουδήποτε στην Ελλάδα και να την έφεραν στην Αθήνα».

Κάπου δε μου κολλάει ότι μπορεί να την τύπωσαν σε τυπογραφείο. Αυτός που το έκανε, ήξερε ότι θα ψάχναμε πρώτα τα τυπογραφεία. Δεν ήταν τρελός να ρισκάρει. Ξαφνικά, μου 'ρχεται μια ιδέα. Πηγαίνω στην πόρτα και φωνάζω την Κούλα.

«Κούλα, έρχεσαι μια στιγμή;»

«Ορίστε, κύριε Χαρίτο».

«Είδες την αφίσα για τις τράπεζες;»

«Την είδα. Την έφερε ο κύριος Σταθάκος και της έριξα μια ματιά».

«Πού νομίζεις ότι τυπώθηκε;»

«Σε οποιονδήποτε υπολογιστή που έχει ένα καλό πρόγραμμα σελιδοποίησης, κύριε Χαρίτο. Αν έχετε ένα καλό πρόγραμμα και έναν καλό εκτυπωτή, μπορείτε σήμερα να τυπώσετε τα πάντα και δε χρειάζεστε κανένα τυπογραφείο».

Γυρίζω και ρίχνω ένα βλέμμα στον Γκίκια, που με κοιτάζει σκεπτικός. Το συμφέρον μου με κάνει να είμαι ευχαριστημένος για δύο λόγους. Και έλυσα την απορία του Γκίκια και η Κούλα κέρδισε πόντους.

«Αυτό εκ πρώτης όψεως μου κάνει σαν Mac, αλλά μπορεί να κάνω λάθος» συμπληρώνει η Κούλα.

Ο Γκίκιας εξακολουθεί να με κοιτάζει σκεπτικός. Είναι φανερό ότι του στράβωσα την εύκολη λύση και τώρα ψάχνεται. «Συνεπώς, από τα τυπογραφεία δε θα βγάλουμε άκρη» αναγκάζεται να παραδεχτεί. «Η μόνη μας ελπίδα είναι να βρούμε αυτούς που έκαναν την αφισοκόλληση. Μ' άλλα λόγια, ψάχνουμε ψύλλους στ' άχυρα».

«Όχι και τόσο. Για μένα, είναι σίγουρο ότι πήρε μετανάστες για να κολλήσουν τις αφίσες».

«Γιατί μετανάστες; Εντάξει, συνήθως οι μετανάστες κάνουν αυτές τις φτηνές δουλειές, αλλά γιατί ειδικά σ' αυτήν την περίπτωση».

«Γιατί θα διάλεγε ειδικά κάποιους που δεν ξέρουν ελληνικά, για να μην μπορούν να διαβάσουν τι γράφει η αφίσα».

«Σωστά. Αυτή η δουλειά είναι κομμένη και ραμμένη για τους μετανάστες».

«Η άλλη μας ελπίδα είναι οι διευθυντές των δύο εφημερίδων που τη δημοσίευσαν».

«Τους πήρα αμέσως μόλις την είδα, αλλά δεν είχαν πάει ακόμα στο γραφείο τους. Θα τους φέρω εδώ και θα τους ανακρίνουμε μαζί. Ξέρεις, αυτοί είναι μη μου άπτου, κι αν πας εσύ στην εφημερίδα, μπορεί να νιώσουν θιγμένοι».

«Θα κάνω πρώτα μια γύρα στα στέκια των μεταναστών, να δούμε τι ψάρια θα πιάσουμε. Με πήρε και ο Σταθάκος» του λέω για επιδόρπιο και του διηγούμαι το τηλεφώνημά μου με τον Σταθάκο.

«Ο Σταθάκος νομίζει ότι έπιασε τον τράγο από τα κέρατα» είναι το σχόλιό του. «Ας ελπίσουμε ότι τον έπιασε πραγματικά, αλλιώς τα κέρατα κάπου θα μας καρφωθούν».

«Αν θέλετε τη γνώμη μου, πιστεύω ότι οι δολοφονίες και η αφίσα συνδέονται. Δεν έχουμε να κάνουμε με τρομοκρατική ενέργεια, αλλά με έναν τρελό που έπαθε μεγάλη ζημιά από κάποια τράπεζα και τώρα εκδικείται. Εκεί θα έπρεπε να ψάξουμε και όχι να αρπαχτούμε από τα πενήντα χιλιάρια του Μπιλ Οκάμπα. Ο δολοφόνος είναι κάποιος που χρεοκόπησε. Και αυτοί που χρεοκόπησαν δεν έχουν εταιρείες στα νησιά Καϊμάν».

«Και τα πενήντα χιλιάρια πώς τα εξηγείς;»

Με χτυπάει στο σημείο που πονάω, γιατί αυτά ακριβώς δεν μπορώ να εξηγήσω.